

A szibir éjszakában

[2013. május]

S azt tudtad-e, szólt hozzám anyám,
hogy Tóth Feri bácsi
– tudod, a Dulló Erzsi apja –
az első háború után hat,
a második után négy évig volt Szibériában?
Többen járták így meg a faluból,
volt olyan is, aki a hatvanas években
szőke, magas lányával jött látogatóba,
de nem beszélt jól magyarul.

Na, ez a Tóth Feri bá sokat mesélt,
nem is őrizték őket,
csak ledobták őket a világ végén,
itt éljetelek meg.

Egyszer mínusz ötven fokban
kellett menniük valahova,
egy álló napig botorkáltak,
késő este egy kicsi fényt vettek észre,
odamentek, bekérezkedtek oroszul,
jégcsapos szakállukkal, orrukkal
olyanok voltak, mint az ördög.

Főzzünk puliszkát ezeknek a mócoknak,
szólalt meg az egyik vendéglátó,
én nem bánom, felelte a másik,
s már tették volna oda a lábost,
mikor Tóth Feri bá a nyakikba szökött,
hát tü es székelek vagytok-e,
mű igen, Papolcról,
s aznap otthon érezték magukat
a szibir éjszakában.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Sántha Attila

Látó Szépirodalmi Folyóirat